

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΜΒΟΛΗΣ ΣΤΟ 4^Ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΝΚΑ

Για το ζήτημα των Αναιρέσεων

I. Εισαγωγικά

Η ιδεολογική ηγεμονία αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ταξικής πάλης. Στην προσπάθεια για την κατάκτησή της, το πολιτισμικό πεδίο είναι ένα από τα σημαντικότερα πεδία σύγκρουσης. Η νΚΑ έχοντας στο δυναμικό της πρωτοπόρους αγωνιστές, από τις απαρχές της προσπάθησε να συγκροτήσει παρέμβαση στο παραπάνω πεδίο, με πολύπλευρη δράση. Ειδικότερα τα τελευταία χρόνια, η κατεύθυνση αυτή ενισχύθηκε με την δημιουργία και λειτουργία των Λεσχών (τόσο των “κομματικών” Αναιρέσεων όσο και των εργατικών λεσχών), την επέκταση της διεξαγωγής του Φεστιβάλ σε αρκετές πόλεις πανελλαδικά, την εξέλιξη της μορφής του camping και διάφορες άλλες πρωτοβουλίες μας. Η κατεύθυνση αυτή, αν λάβει κανείς υπόψη του και τις υπάρχουσες αντιθέσεις που υφίστανται στο καπιταλιστικό σύστημα (και οξύνονται την σημερινή περίοδο της κρίσης), πρέπει να ενισχυθεί, να εμπλουτιστεί και να ιεραρχηθεί ακόμα υψηλότερα, καθώς τα περιθώρια δράσης μας στο πεδίο του πολιτισμού μόνο εξαντλημένα δεν μπορεί να τα χαρακτηρίσει κάποιος.

Η ιδεολογία ενυπάρχει σε κάθε εκδήλωση της καθημερινότητας, ο πολιτισμός ως χώρος (και) ιδεολογικής έκφρασης αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των κοινωνικών σχέσεων (είτε ως αυθόρμητο στοιχείο λαϊκής έκφρασης είτε ως δομημένη καλλιτεχνική δημιουργία). Επομένως, εκεί ακριβώς όπου διαμορφώνονται οι αυθόρμητες ιδεολογικές τάσεις, εκεί που αναπτύσσεται ένα ευρύ φάσμα διαφορετικών αντιλήψεων και κουλτούρας, εκεί ακριβώς οφείλουμε να στρέψουμε την παρέμβαση μας, ως αντίπαλο δέος στα προτάγματα της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Επιπλέον, στις μέρες του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, η πρόσβαση σε πολιτιστικές απολαύσεις ή ακόμα και η δυνατότητα του ατόμου να συμμετάσχει σε πολιτιστικά δημιουργήματα αποτελεί πολυτέλεια για τους λίγους. Η πληττόμενη πλειοψηφία αδυνατεί να συμμετάσχει σε αυτά, λόγω της έλλειψης ελεύθερου χρόνου που δημιουργεί ο σύγχρονος καταμερισμός εργασίας, ο οποίος υποχρεώνει τη συντριπτική πλειονότητα να εργάζεται με εξαντλητικά ωράρια και υπό άθλιες συνθήκες. Επομένως, μια σύγχρονη κομμουνιστική οργάνωση, οφείλει να παρεμβαίνει στο πεδίο του πολιτισμού με οργανωμένο τρόπο, με σχέδιο που να συμβάλει στην επίτευξη των γενικότερων ανατρεπτικών στόχων που η ίδια και η αντικειμενική πραγματικότητα θέτουν. Στη συνέχεια προσπαθούμε να περιγράψουμε ένα σχέδιο με διάφορα πεδία δράσης που μπορεί να επιτελέσει η οργάνωσή μας.

II. Οι λέσχες

Οι λέσχες, επιζητούμε να αποτελούν χώρο έκφρασης καλλιτεχνικής δημιουργίας και ανάπτυξης πολιτισμικών δρωμένων τα οποία θα βρίσκονται μακριά από την αστική ιδεολογία. Οι λέσχες μας, οφείλουν να είναι κοιτίδες εναλλακτικού πολιτισμού, να συγκρούονται ιδεολογικά με την λογική της εμπορευματοποίησης. Σε αυτές φιλοδοξούμε να εκφράζεται ένα πολιτιστικό ρεύμα που δυνητικά διαμορφώνεται σαν **η πολιτιστική πλευρά του αντικαπιταλιστικού και σύγχρονα κομμουνιστικού κινήματος**, συμβάλλοντας στην καλλιέργεια του πνεύματος της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας, της νέας εργατικής ηθικής και του νεολαιίστικου ριζοσπαστισμού. Σε αυτό το πλαίσιο οφείλουμε να παρεμβαίνουμε και να αναπτύξουμε σχέσεις με νέους ερασιτέχνες καλλιτέχνες, (στο πεδίο της μουσικής, του θεάτρου, του σινεμά), να ενισχύσουμε τις ομάδες πειραματισμού στις τέχνες και τον πολιτισμό, χωρίς να φοβόμαστε την διαφορετικότητα, αλλά με την επαναστατική αισιοδοξία πως η παρέμβασή μας αυτή, θα σαρώσει τις ιδεολογικά “αντίπαλες” γραμμές και θα ηγεμονεύσει.

Ταυτόχρονα όμως, μια σύγχρονη κομμουνιστική οργάνωση πρέπει να καλλιεργεί συλλογική κουλτούρα στα μέλη της. Υπό αυτό το πρίσμα ο χώρος των λεσχών θα πρέπει να αποτελεί δηλαδή και **χώρο “διαπαιδαγώγησης”, μόρφωσης των μελών της** ώστε αυτά να στρατεύονται σε ανώτερο βαθμό στην υπόθεση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Με συλλογική ευθύνη της ιδεολογικής επιτροπής NAP-νΚΑ, πρέπει να επαναλειτουργήσει ορθότερα το μαρξιστικό εργαστήριο (αναφερόμαστε σε κάτι πιο “ανοιχτό” που όμως η οργάνωση θα έχει την επίβλεψη) καθώς και να πραγματοποιούνται κύκλοι μαθημάτων, που θα αφορούν κυρίαρχα το “εσωτερικό” μας δυναμικό. Ιδιαίτερα σε αυτό το κομμάτι και με ευθύνη τόσο των οργανωτικών επιτροπών όσο και του ΚΣ δεν έχουμε μετρήσει όσα βήματα θα θέλαμε, **επομένως η ανατροπή αυτής της κατάστασης αποτελεί από μόνη της ένα μεγάλο στοίχημα για την οργάνωση.**

Το μεγαλύτερο όμως στοίχημα λειτουργικότητας είναι η ίδια η καθημερινότητα. Για να μπορέσει ο χώρος των λεσχών να επιτελέσει όσα περιγράψαμε παραπάνω απαιτείται η καθημερινή λειτουργία τους. Η δημιουργία ενός μηνιαίου προγράμματος που θα τηρείται είναι κάτι παραπάνω από επιτακτική ανάγκη τόσο από πολιτική όσο και από οικονομική σκοπιά (με την έννοια ότι θα εξασφαλίζεται σε ένα βαθμό όχι μόνο την οικονομική βιωσιμότητα αλλά θα κάνει τον χώρο των λεσχών όντως **ζωντανό κύτταρο παραγωγής πολιτισμού**). Το τελευταίο είναι συχνό αντικείμενο συζήτησης σε οργανωτικές επιτροπές και αυτό που λείπει πολλές φορές δεν είναι οι ιδέες αλλά η δυνατότητα υλοποίησής τους με αποτέλεσμα ακόμα και η ίδια η συζήτηση στις οργανωτικές να αποπροσανατολίζεται από τον βασικό στόχο του εγχειρήματος .

Αυτή η αδυναμία υλοποίησης ενός σχεδίου, συχνά, επιδεινώνει δραματικά τα οικονομικά μας δεδομένα, καθώς “μας δένει τα χέρια” και εν τέλει η λύση των οικονομικών προβλημάτων μεταβάλλεται από συλλογικό ζήτημα σε ζήτημα που επαφίεται στην οικονομική δυνατότητα και την “κομματικότητα” μερικών συντρόφων. Επιπλέον, η οικονομική πίεση μπορεί να μας ωθεί στο να μην διαχειριζόμαστε σωστά τον

προγραμματισμό μας, να αναγκαζόμαστε να διεξάγουμε πάρτι αμφιβόλου ποιότητας με μοναδικό κριτήριο τον οικονομικό στόχο. Αυτό είναι μια αναγκαία πολλές φορές τακτική που όμως πρέπει να τερματιστεί διότι δε συνάδει με τις γενικότερες επιδιώξεις και στοχεύσεις μας. Επίσης, τα οικονομικά μεγέθη είναι πολλές φορές κριτήριο επιτυχίας ή αποτυχίας, γεγονός εντελώς λανθασμένο κατά την άποψή μας, καθώς ποτέ μια αποτίμηση δεν μπορεί να πραγματοποιείται μόνο με ποσοτικά κριτήρια. Πρέπει λοιπόν, όσοι σύντροφοι χρεώνονται οργανωτικά το εγχείρημα να μπορούν να λαμβάνουν υπόψη και ποιοτικά κριτήρια, πράγμα που πολλές φορές δεν είναι άμεσα μετρήσιμο, αλλά είναι αναγκαίο ώστε να μπορούμε να αποτιμούμε με πραγματικούς όρους και ολοκληρωμένα τα διάφορα εγχειρήματά μας.

Τα οικονομικά μεγέθη δυστυχώς επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την δυνατότητα λειτουργίας των λεσχών και όχι μόνο. Καθώς ανάμεσα στα εγχειρήματά μας δεν υπάρχει ανεξάρτητος οικονομικός διαχωρισμός, μια υποθετική αποτυχία σε ένα από αυτά αντικειμενικά οδηγεί στην δυσλειτουργία των υπολοίπων. Πρακτικά το ίδιο πρόβλημα γιγαντώνεται όταν μιλάμε για διαχείριση των οικονομικών σε πανελλαδικό επίπεδο με μη οργανωμένο τρόπο. Επομένως, προτείνουμε να υπάρξει μια **τάση κεντριοποίησης της διαχείρισης των οικονομικών μεγεθών σε πανελλαδικό επίπεδο**. Αποτελεί τρομερή σπατάλη χρόνου, χρημάτων και απασχόληση δυναμικού της οργάνωσης η μη κεντρική διαχείριση των οικονομικών και οι επιπτώσεις αγγίζουν το σύνολο των δραστηριοτήτων της οργάνωσης. Είναι πραγματικά αναγκαίο να θέσουμε ως στόχο την οικονομική μας αυτοτέλεια. Για να πραγματοποιηθούν όμως αυτά, είναι αναγκαίο ένα μοντέλο πανελλαδικής οργανωτικής διαχείρισης το οποίο να σχεδιάζει κεντρικά και να επιτελεί ενιαία το σχέδιο μας.

Οργανωτική συγκρότηση Λεσχών

Η οργανωτική συγκρότηση καθώς και όλες οι διαχειριστικές διαδικασίες που απαιτούνται προκειμένου να καταστεί λειτουργικό το εγχείρημα οφείλουν να είναι μια μικρή εικόνα από το μέλλον της κομμουνιστικής κοινωνίας που οραματιζόμαστε. Με αυτή την έννοια στο παρόν κείμενο προτείνεται ένας “μπούσουλας” οργανωτικής συγκρότησης των λεσχών, που στοχεύει πρώτον στην όσο το δυνατόν καλύτερη και αποτελεσματικότερη λειτουργία των τελευταίων, δεύτερον στον βέλτιστο καταμερισμό εργασίας των μελών που επωμίζονται το οργανωτικό βάρος και φέρουν την αντίστοιχη ευθύνη απέναντι στην οργάνωση.

Η οργανωτική δομή που προτείνεται διαπνέεται καταρχήν από το πνεύμα της πανελλαδικότητας που θέλουμε να έχει το εγχείρημα. Με αυτή την έννοια το βασικό όργανο που θα έχει την ευθύνη της λειτουργικότητας των λεσχών θα αποτελείται: Από ένα μέλος από του ΚΣ της νΚΑ, ένα μέλος από την ΠΕ του ΝΑΡ (Σημείωση: τα μέλη δεν οφείλουν να είναι και μέλη των οργάνων, αλλά να έχουν οριστεί από αυτά και να λογοδοτούν σε αυτά) και από ένα εκλεγμένο μέλος για κάθε πόλη στην οποία λειτουργεί λέσχη (ή φιλοδοξούμε να λειτουργήσει αν δεν υπάρχει). Τα δύο πρώτα μέλη, θα είναι και οι συνδεδετικοί κρίκοι ανάμεσα στις πανελλαδικές αποφάσεις των οργάνων (που έχουν την

κύρια πολιτική και οργανωτική ευθύνη) και τις ιδιαιτερότητες εφαρμογής αυτών στην κάθε πόλη. Το όργανο αυτό θα πρέπει να μελετά και να **σχεδιάζει ένα κεντρικό πλάνο λειτουργίας**-εκδηλώσεων, λαμβάνοντας υπόψη τις κατευθύνσεις που δίνουν τα κεντρικά καθοδηγητικά όργανα, αλλά και τις ενδεχομένως ξεχωριστές δυνατότητες που εμφανίζει κάθε πόλη, λόγω τοπικών κοινωνικών συγκυριών, γεγονότων κτλ. Προτείνεται το όργανο αυτό να συνεδριάζει τουλάχιστον μια φορά το μήνα (ο τόπος συνεδρίασης δεν πρέπει να είναι απαραίτητα μόνιμα η πόλη της Αθήνας αλλά θα επιλέγεται κάθε φορά ανάλογα με την ευκολία των μετακινήσεων των συντρόφων). Το σχέδιο αυτό θα αναλαμβάνει η κάθε επιτροπή πόλης **να αποκωδικοποιεί και να θέτει σε λειτουργία** από τον τοπικό οργανωτικό ιστό, ο οποίος προτείνεται να είναι ως εξής:

- Ένα μέλος (ως κυρίως υπεύθυνος/η) που θα έχει την γενική επίβλεψη και θα είναι αντιπρόσωπος στην Πανελλαδική επιτροπή.
- Δύο μέλη ως υπεύθυνοι/ες προγράμματος (ιδεολογικό και πολιτιστικό).
- Ένα μέλος ως υπεύθυνος/η προπαγάνδας (ιντερνετική και κλασσική παρέμβαση).
- Ένα μέλος ως υπεύθυνος/η οργανωτικού (βάρδιες και διάφορα).
- Δυο μέλη ως υπεύθυνοι/ες διαχείρισης (οικονομικό και τροφοδοσία).

Τα μέλη αυτά εκλέγονται από τις οβ, τις οποίες οφείλουν να ενημερώνουν για το πρόγραμμα και να παρακινούν τα μέλη τους να συμμετέχουν στην καθημερινή λειτουργία των λεσχών. Το παραπάνω οργανωτικό σχήμα δεν είναι δεσμευτικό ως προς την αριθμητική σύνθεση (για παράδειγμα μπορεί κάποια οβ να εκλέξει δύο μέλη στην επιτροπή ή η επιτροπή να αποφασίσει ότι χρειάζεται παραπάνω μέλη για να γίνει σωστός καταμερισμός) και σαφώς μπορεί να υπάρχει ευελιξία ανάλογα με τις ανάγκες της κάθε πόλης, όμως είναι απαραίτητος συνολικός αριθμός της επιτροπής πόλης να είναι μονός.

Η αναβάθμιση και η πανελλαδική συγκρότηση εξυπηρετεί από την μία την κοινή πολιτική-ιδεολογική-πολιτισμική στόχευση που πρέπει να έχουμε ως κομμουνιστική οργάνωση και από την άλλη θα λύσει αρκετά διαχειριστικά (οικονομικά κυρίως) ζητήματα, αφού η πανελλαδική επιτροπή θα πρέπει **να διαχειρίζεται κεντρικά το ταμείο των λεσχών** και με σχετική αυτοτέλεια με τα υπόλοιπα εγχειρήματα (περιοδικό - φεστιβάλ - camping). Η πανελλαδική σύνθεση της επιτροπής και η διαρκής ενασχόληση της με το project έχει και ένα ακόμη **θετικό σημείο**. Τη δημιουργία σε βάθος χρόνου μια βάσης δεδομένων. Αυτή τη στιγμή άτυπο την τεχνογνωσία αλλά και τα υλικά για τη δημιουργία μιας εκδήλωσης ή workshop τα αναλαμβάνει η εκαστοτε ομάδα που συγκροτείται τη δεδομένη στιγμή για να καλύψει τη συγκεκριμένη ανάγκη. Και μετά όλες οι επεξεργασίες και τα κείμενα χάνονται ή στην καλύτερη μένουν στην συλλογική γνώση μιας πόλης και όχι πανελλαδικά της οργάνωσης. Αντίθετα με τη συγκρότηση που προτείνουμε οι ομάδες μπορούν να εργάζονται με **διάρκεια χρόνου**, να εμπλουτίζουν τη γνώση τους και να ανανεώνουν συνέχεια τη βάση δεδομένων όπου όλες οι πόλεις θα μπορούν να έχουν πρόσβαση. Έτσι μια εκδήλωση να μην στήνεται από την αρχή κάθε φορά αλλά το θέμα της να **εμπλουτίζεται διαρκώς κ να αναβαθμίζεται**. Με αυτό τον τρόπο πλευρές που στα κείμενα μας είναι ελλειπείς μπορούν ν αναπτυχτούν ορθότερα.

III. Το περιοδικό

Το 2007 η οργάνωση ξεκίνησε την τριμηνιαία έκδοση του περιοδικού των Αναιρέσεων. Οι συνθήκες και οι δυνατότητες κάτω από τις οποίες το περιοδικό εκδόθηκε, είναι πολύ διαφορετικές σήμερα. Η ίδια η κινηματική έξαρση οδήγησε στην ανάγκη της κυκλοφορίας του, που μέσα στον πυρήνα των αγώνων του νεολαιίστικου κινήματος, δημιούργησε στους πρωτοπόρους αγωνιστές της νΚΑ στην ανάγκη να διακινήσουν τις ιδέες τους. Το περιοδικό και η κυκλοφορία του, όσο έφθινε το νεολαιίστικο κίνημα, αντίστοιχα έφθινε και αυτό. Προφανώς αυτή η ταύτιση δεν είναι θελημένη, αποτελεί όμως μια πραγματικότητα που **πρέπει να αποφασίσουμε αν θέλουμε να αντιστρέψουμε**. Σήμερα υπάρχει πλειάδα ηλεκτρονικών μέσων ενημέρωσης, βημάτων διαλόγου κτλ. Η απάντηση στο ερώτημα αν το περιοδικό είναι ένα κατεξοχήν μέσο παρέμβασής μας, δεν είναι και τόσο εύκολη όσο και αν θέλουμε να είναι. Η ίδια η πραγματικότητα οδηγεί τους στρατευμένους αγωνιστές στο να ενημερώνονται, να διαβάζουν και να εκφράζονται και οι ίδιοι μέσα από πολλά και διαφορετικά μέσα. Το ζήτημα είναι **να επαναπροσδιορίσουμε την χρησιμότητα** και την λειτουργικότητα ενός εγχειρήματος που σήμερα διακινείται ελάχιστα και απασχολεί ελάχιστο δυναμικό εντός της οργάνωσης σε επίπεδο σύνταξης. Υπό αυτή την έννοια το επόμενο ΚΣ πρέπει να πάρει σοβαρή πολιτική απόφαση γύρω από το περιοδικό, απόφαση που δεν θα μένει απλά στα χαρτιά, αλλά που θα βάλει σε κίνηση ξανά το εγχείρημα (ορίζοντας συγκεκριμένες διαθεσιμότητες και ευθύνες συντρόφων) ώστε να αποτελεί ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια της οργάνωσης.

IV. Το φεστιβάλ

Ίσως το πιο αναγνωρίσιμο από τα εγχειρήματά μας. Σίγουρα αποτελεί πόλο έλξης μαζικά για τη νεολαία, κυρίως λόγω του πολιτιστικού μας προγράμματος. Το φεστιβάλ, πρακτικά σε πολλούς συντρόφους αποκωδικοποιείται ως ένα τριήμερο στο οποίο “πρέπει” ο καθένας μας να συμβάλει σε μια βάρδια, σε μια συζήτηση, σε ένα workshop, μια αφισοκόλληση κτλ. Στην πραγματικότητα όμως είναι κάτι πολύ πιο σύνθετο και απαιτεί **διαρκή οργάνωση**. Λόγω του οικονομικού ρίσκου, πολλές φορές η όλη διοργάνωσή του τείνει να εστιάζεται γύρω από την διαχείριση (ποσοτικό κριτήριο) και όχι γύρω από την σημαντική εξωστρεφή πολιτική δουλειά που πρέπει να παραχθεί (ποιοτικό κριτήριο). **Η αντίστροφη ιεράρχηση** γύρω από αυτό πρέπει να κυριαρχήσει εντός της οργάνωσης και να ληφθεί υπόψη σε κάθε οργανωτική επιτροπή, σε κάθε πόλη. Στόχος είναι να δημιουργηθεί ένα φεστιβάλ που θα μπορεί να προβάλει διάφορες μορφές καλλιτεχνικής δημιουργίας, στην προσπάθεια χτισίματος ενός συνολικού πολιτιστικού αντιπροτάγματος για την νεολαία, αλλά και μιας πιο ολοκληρωμένης αντίληψης για την τέχνη και τον πολιτισμό. Παράλληλα, στο φεστιβάλ είναι κομβικής σημασίας να προτάσσονται με ξεκάθαρο τρόπο οι ιδέες της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και να ορίζονται πολιτικοί στόχοι ανάλογα με τις απαιτήσεις της περιόδου.

Και για το φεστιβάλ θεωρούμε πως είναι εκ των ων ουκ άνευ το ότι θα πρέπει να υπάρχει πανελλαδική συγκρότηση οργανωτικής επιτροπής και κεντρική οικονομική

διαχείριση, με βάση το μοντέλο που προτείνουμε παραπάνω. Το ζήτημα όμως δεν θα επιλυθεί μόνο με τη συγκρότηση οργάνων, θα πρέπει και οι οβ να εντάξουν στη λειτουργία τους, τακτικές θεματικές συνεδριάσεις στις οποίες θα ξεδιπλώνονται όλες οι ιδέες-προτάσεις και θα κατατίθενται προς υλοποίηση.

V. Camping

«Είναι ευκολότερο να πολεμάς για τις αρχές σου παρά να ζεις σύμφωνα μ' αυτές.»

- Alfred Adler

Συνήθως σε ντοκουμέντα της οργάνωσης, όταν αναφερόμαστε στο εγχείρημα του κάμπινγκ, χρησιμοποιούμε την έκφραση: «Για να φέρουμε στο σήμερα στιγμές από το συλλογικό μας μέλλον». Στην πραγματικότητα όμως, όπως στο φεστιβάλ έτσι και στο camping (εδώ ακόμα περισσότερο) παρατηρούμε πως υπάρχει μια τάση στην οργάνωση να επιλέγει να μην ασχοληθεί καθόλου με οργανωτικά, πολιτικά και πολιτιστικά στοιχεία (με μια διάθεση “χαλαρότητας των διακοπών”). Αυτή η στάση που ξεκινά ως **πολιτικό πρόβλημα εντός της οργάνωσης**, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε αλλοτριωτικά φαινόμενα, μακριά από τα πολιτιστικά πρότυπα που φιλοδοξούμε να εκφράσουμε. Επομένως, ο πρώτος στόχος που πρέπει να θέσουμε είναι ακριβώς η ανατροπή αυτής της κατάστασης (που εν μέρη επιτύχαμε στο τελευταίο camping). Βέβαια, τόσο από πολιτική όσο και από οργανωτική σκοπιά έχουν διεξαχθεί camping τα οποία φτάνουν στο να πληρούν τα κριτήρια διεξαγωγής που θέτουμε συνολικά ως οργάνωση. Στο τελευταίο camping καταφέραμε και **πετύχαμε ποιοτική αναβάθμιση** της καθημερινότητας, αποφεύχθηκαν ακρότητες που είχαν παρατηρηθεί στο πρόσφατο παρελθόν, αλλά αυτό εκτιμούμε ότι επιτεύχθηκε κυρίως λόγω των χωροταξικών περιορισμών και δευτερεύοντος λόγω της πραγματικής ανόδου των πολιτισμικών αξιών στο εσωτερικό μας (όχι ότι δεν υπήρξε, απλώς είχε δευτερεύουσα σημασία). Η διεξαγωγή βέβαια του τελευταίου camping, δεν πληρούσε τα συνολικά πολιτικά και πολιτιστικά κριτήρια που θέτουμε ως οργάνωση για το συγκεκριμένο εγχείρημα. Αυτό ήταν απόρροια μιας **τρομακτικής οργανωτικής αδυναμίας** που παρουσιάστηκε αναφορικά με την τοποθεσία, και τις ημερομηνίες διεξαγωγής του. Από την μια μεριά πέρσι φτάσαμε σε σημείο να είμαστε έτοιμοι να ανακοινώσουμε την μη διεξαγωγή λόγω οργανωτικής αδυναμίας και από την άλλη η οργάνωση έδειξε απίστευτα αντανakλαστικά προκειμένου αυτό να μην συμβεί. Είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια μέρους της οργάνωσης τόσο στην εξεύρεση χώρου (την τελευταία στιγμή) όσο και η ταχίστη διαχείριση με βάση τα δικά μας πρότυπα και αξίες σε ένα χώρο που δεν ήταν ακριβώς φιλόξενος για εμάς. Η αδυναμία εν τέλει ανατράπηκε, και στο μέτρο του δυνατού το camping ήταν επιτυχημένο τόσο από πολιτική και πολιτιστική σκοπιά (Τέσσερις εκδηλώσεις, έξι workshop, αφιερώματα σε Β. Brecht και εμφύλιο πόλεμο, συναυλίες με συγκροτήματα και καλλιτέχνες μεγάλης εμβέλειας), όσο και από διαχειριστική άποψη (οικονομική επιτυχία). Το camping αυτό ήταν εν τέλει αποτελεί φάρο αντιμετώπισης εκτάκτων καταστάσεων για την οργάνωσή μας. Ωστόσο, αυτή η εμπειρία αποτελεί **το καλύτερο παράδειγμα προς αποφυγή** για το μέλλον και αναδεικνύει σε

μεγάλο βαθμό την ανάγκη για δημιουργία μόνιμης πανελλαδικής οργανωτικής όπως έχουμε αναφέρει πολλές φορές στο παρόν κείμενο.

Όπως αναφέραμε και στη παραπάνω παράγραφο, το στοίχημα είναι τα καταφέρουμε να συμβιώνουμε και να προσφέρουμε οικονομικές και ποιοτικές διακοπές τόσο στους συντρόφους του NAP και της νΚΑ όσο και σε επαφές, επιρροές μας και εν γενικά σε όποιον το έχει ανάγκη. Η προσπάθεια αυτή της οργάνωσης μας πρέπει να αποτιμηθεί συνολικά (ως μοντέλο αυτοδιαχείρισης) και πάντα από την σκοπιά ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να αντικαταστήσουμε ένα κρατικό φορέα (ο οποίος είναι κατά βάση υπεύθυνος να προσφέρει οικονομικές διακοπές στα πιο πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας και συνολικά στη σύγχρονη εργατική τάξη). Το ζητούμενο είναι να καταφέρουμε μέσα σε 10 μέρες να “προσομοιώσουμε” ένα **μοντέλο καθημερινής συντροφικής ζωής** σύμφωνα με τις αρχές της κοινωνίας που οραματιζόμαστε.

VI. Επίλογος-Συμπεράσματα

Αυτό που έχει η οργάνωση μας ανάγκη την δεδομένη στιγμή, είναι να κατανοήσει πώς το συνολικό εγχείρημα των αναιρέσεων (Λέσχες, περιοδικό, φεστιβάλ, camping) έρχεται να επιτελέσει ένα πολύ σημαντικό ρόλο πλάι στις πολιτικές πρωτοβουλίες που καλείται η οργάνωση να πάρει στο 4^ο Συνέδριό της. Πολλές φορές το συγκεκριμένο κομμάτι λείπει από την συζήτησή μας ή υποβαθμίζεται, αν και είναι το κατεξοχήν πεδίο στο οποίο στηρίζουμε την εξώστρεφη παρέμβασή μας. Με το παρόν κείμενο, **δεν φιλοδοξούμε να κουνήσουμε το δάχτυλο στην οργάνωση**, λέγοντας της μόνο πως πρέπει περπατήσουμε από εδώ και πέρα. Το καταθέτουμε κυρίως γιατί πιστεύουμε πως τα εγχειρήματά μας, πρέπει να είναι υπόθεση του καθενός/μιας αλλά ταυτόχρονα και συλλογική προσπάθεια.

Σαν μέλος της οργάνωσης είτε κάποιος/α ασχοληθεί ειδικά με τη λέσχη (πχ υπεύθυνος/η από την οβ του) είτε όχι, πρέπει όπως όλες τις υπόλοιπες χρεώσεις (όπως πχ στο σχήμα του, στο σωματείο του κτλ) να την αντιμετωπίζει με μεράκι και όχι διεκπεραιωτικά. Η λογική κάνω τη βάρδια μου και φεύγω, αναλαμβάνω μια εκδήλωση ή συμμετέχω σ ένα workshop με διαδικασίες fast track κάνουν το project να φαίνεται φτωχό κ προετοιμασμένο στο πόδι, τη λέσχη να μαραζώνει και το περιοδικό να μένει σε κούτες κ σε πορτπαγκάζ. Ας γίνει κατανοητό λοιπόν ότι ναι μεν τα οργανωτικά μοντέλα και οι υπεύθυνοί μας λύνουν διάφορα προβλήματα, αλλά, αυτό επιτυγχάνεται αν και μόνο αν υπάρχει σε βάθος χρόνου και **η κατάλληλη εναλλαγή ατόμων** που αναλαμβάνουν μια θέση ή ένα πόστο. Είναι λάθος ορισμένα μέλη μας να απασχολούνται μόνο σε ένα κομμάτι του project και να μετατρέπονται σε ειδικούς που δεν μοιράζονται τη γνώση και χρησιμοποιούν τη θέση για προσωπική ανέλιξη ή για να μην κάνουν τίποτα άλλο μέσα και έξω από την οργάνωση.

Εδώ ως οργάνωση οφείλουμε να κάνουμε μια τομή. Δηλαδή να γίνει κτήμα μας το ότι με το «project» Αναιρέσεις, δεν ασχολούνται μόνο κάποιοι “γνώστες” του πράγματος, αλλά είναι αναγκαίο να αγκαλιαστεί από όσο δυνατόν μεγαλύτερο κομμάτι της οργάνωσης, με την κατεύθυνση, **κάθε μέλος να κατανοήσει ότι πρόκειται για «δική του» δηλαδή «δική μας» συνολικά υπόθεση**. Αντιλαμβανόμαστε φυσικά ότι αυτή η συζήτηση είναι μέρος της κουβέντας για την συνολικότερη κουλτούρα του μέλους της νΚΑ.

Παπ. Στάθης, ONE Αθήνας, ΟΒ Τεχνικών (Στρατευμένος)
Παπαν. Δημήτρης, ONE Αθήνας, ΟΒ Επισιτισμού-εμπορίου
Ράφ. Ελένη, ONE , ΟΒ Πειραιά